

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 305

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 mai 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
94.	— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de la București, încheiat prin schimb de scrisori semnate la 30 ianuarie 2015 la București și la 25 februarie 2015 la Lyon	2-5	Decizia nr. 97 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară 8-10
434.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de la București, încheiat prin schimb de scrisori semnate la 30 ianuarie 2015 la București și la 25 februarie 2015 la Lyon	5	Decizia nr. 98 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii 10-13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			Decizia nr. 101 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă .. 13-15
Decizia nr. 55 din 24 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România		6-8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
			M.34. — Ordin al ministrului apărării naționale privind avansarea onorifică a veteranilor de război, cu prilejul zilei de 9 Mai — Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial 15-16
			★
			Rectificări 16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României
și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL
privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană
a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de la București,
încheiat prin schimb de scrisori semnate la 30 ianuarie 2015 la București
și la 25 februarie 2015 la Lyon****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de la București, încheiat

prin schimb de scrisori*) semnate la 30 ianuarie 2015 la București și la 25 februarie 2015 la Lyon, denumit în continuare *Acord*.

Art. 2. — Prevederile Acordului se aplică în perioada 12—22 mai 2015.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEAPREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 30 aprilie 2015.

Nr. 94.

*) Traducere.

Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL
Jürgen Stock — secretar general
Data: 25 februarie 2015
Nr. LA/51506-3/2.1/OLF/IGN/lb

Excelenței Sale Bogdan Aurescu,
ministrul afacerilor externe,
Aleea Modrogan nr. 14, 011822 București
România

Subiect: Acord privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL

Stimate Domnule Ministru,

Am onoarea să confirm primirea scrisorii dumneavoastră din 30 ianuarie 2015, având următorul conținut:

„Stimate Domnule Secretar General,

Având în vedere dorința comună a Guvernului român și a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de a coopera cât mai eficient posibil pentru organizarea celei de-a 43-a Conferințe Regionale Europene, care va avea loc la București în perioada 19—21 mai 2015, Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală au convenit încheierea unui acord între Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile pentru participanții la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL, pentru perioada 12—22 mai 2015, care prevede următoarele dispoziții privind sprijinul pe care România, în calitate de țară gazdă, îl va oferi persoanelor care intră și ies din România pentru a participa la conferință, precum și privilegiile și imunitățile care vor fi garantate acestor persoane pe durata șederii lor în România în scopul desfășurării în bune condiții a conferinței și pe tot parcursul desfășurării acesteia:

1. În conformitate cu Regulile privind organizarea sesiunilor Adunării Generale, care se aplică *mutatis mutandis* sesiunilor conferințelor regionale, Guvernul României va acorda Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL (O.I.P.C. — INTERPOL) privilegiile și imunitățile pe care le acordă de obicei organizațiilor internaționale. Organizația se va bucura de imunitate față de procesul penal și în desfășurarea procesului penal, cu excepția cazului în care secretarul general ridică în mod expres imunitatea într-un caz particular la cererea motivată a autorităților competente din România.

2. Bunurile și valorile organizației, indiferent unde se află și în posesia cui, vor fi protejate de indisponibilizare, confiscare, rechiziție, expropriere sau orice altă formă de constrângere administrativă ori judiciară.

3. În mod similar, toate documentele aparținând O.I.P.C. — INTERPOL sau deținute de către aceasta, indiferent de formă, și, printre altele, arhivele și conturile sale vor fi considerate inviolabile oriunde s-ar afla. Inviolabilitatea corespondenței oficiale a O.I.P.C. — INTERPOL va fi de asemenea garantată. Comunicările sale oficiale nu vor putea fi cenzurate și se va permite utilizarea de coduri.

4. În ceea ce privește valuta, am plăcerea să vă informez că organizația poate primi și deține fonduri și valută de toate felurile și poate opera conturi în toate monedele pe teritoriul României fără a face obiectul niciunui control financiar, niciunei reguli sau niciunui moratoriu. În plus, organizația va putea transfera liber propriile fonduri și valută pe teritoriul României, precum și de la sediul central sau unul din birourile sale regionale către România și viceversa, fără a face obiectul niciunui control financiar, niciunei reguli sau niciunui moratoriu.

5. Autoritățile guvernamentale competente din România vor permite pe perioada 12—22 mai 2015 intrarea și ieșirea de pe teritoriul său a reprezentanților țărilor participante la conferința regională și delegațiilor lor; membrilor Comitetului Executiv al O.I.P.C. — INTERPOL și delegațiilor lor; membrilor personalului Secretariatului General; membrilor Comisiei de control al fișierelor INTERPOL și persoanelor având atribuții oficiale în numele acesteia; translatorilor și responsabililor cu minutele conferinței, angajați de către Secretariatul General; consilierilor organizației; observatorilor, experților și altor persoane invitate de către organizație să participe la conferință; și membrilor de familie care însoțesc participanții și personalul celor de mai sus. Autoritățile guvernamentale competente din România vor emite gratis și fără întârziere orice viză sau permise de intrare ori ieșire solicitate pentru persoanele care participă la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană INTERPOL. În sensul prezentului alineat și al alineatului 6 de mai jos, o copie a listei participanților va fi înaintată autorităților române cu cel puțin 7 (șapte) zile înainte de începerea conferinței regionale.

6. Guvernul României va lua măsurile adecvate pentru a se asigura că persoanelor sus-menționate, cu excepția staffului local, pe timpul conferinței regionale și al deplasării către și de la locația unde va avea loc conferința, li se vor acorda următoarele privilegii și imunități în legătură cu atribuțiile oficiale și misiunile care le-au fost încredințate:

- a) imunitate la arestare, deținere și confiscare a bagajelor personale, cu excepția flagrantului delict;
- b) imunitate la procesul penal, chiar și după conferința regională, pentru acțiuni desfășurate în exercițiul funcțiilor oficiale;
- c) inviolabilitatea tuturor actelor și documentelor oficiale;
- d) acordarea aceluiași facilități în ceea ce privește valuta ca și agenților diplomatici.

7. În plus, Guvernul României va lua măsurile adecvate pentru ca materialele administrative, tehnice și științifice furnizate de O.I.P.C. — INTERPOL pentru cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană, publicațiile organizației și alte documente oficiale necesare activității, precum și cadourile obișnuite primite sau oferite de către sau către secretarul general și alți oficiali ai organizației pe perioada 12—22 mai 2015 să fie exceptate de la plata taxelor de import. O.I.P.C. — INTERPOL se obligă să reexporte toate aceste materiale, publicații și cadouri rămase nefolosite sau nedistribuite la sfârșitul celei de-a 43-a Conferințe Regionale Europene.

8. La solicitarea secretarului general, autoritățile guvernamentale competente din România vor lua toate măsurile necesare asigurării siguranței organizației, reprezentanților acesteia și personalului Secretariatului General pe perioada 12—22 mai 2015. În eventualitatea unei crize internaționale, Guvernul României va lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că persoanelor sus-menționate li se acordă aceleași facilități de repatriere ca membrilor misiunilor diplomatice.

9. În plus față de imunitățile și privilegiile specificate, secretarului general al O.I.P.C. — INTERPOL, membrilor Comitetului Executiv și membrilor de familie care îi însoțesc le vor fi acordate privilegiile, imunitățile și facilitățile care le sunt acordate agenților diplomatici, în conformitate cu prevederile legale internaționale.

10. Privilegiile și imunitățile sus-menționate sunt acordate persoanelor vizate nu în interesul lor personal, ci în interesul bunei funcționări a instituțiilor O.I.P.C. — INTERPOL. Se înțelege faptul că O.I.P.C. — INTERPOL și autoritățile competente din țările membre ale organizației își exercită dreptul și obligația de a ridica imunitatea celor care se bucură de aceasta ori de câte ori aceasta împiedică cursul justiției și când imunitatea poate fi ridicată fără să prejudicieze interesele organizației.

11. Autoritățile guvernamentale competente din România vor lua măsurile adecvate pentru a acoperi din punct de vedere asigurător orice prejudiciu cauzat persoanelor implicate sau participante la lucrările conferinței, precum și orice daună cauzată neintenționat de acestea locațiilor sau vehiculelor implicate în conferință. România va acorda compensații organizației, personalului său și delegațiilor pentru astfel de acțiuni, plângeri sau reclamații și îi va exonera de orice responsabilitate.

12. În cazul în care dispozițiile de mai sus sunt acceptabile pentru Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL, am onoarea să vă propun ca prezenta scrisoare, precum și scrisoarea dumneavoastră de răspuns să constituie un acord între Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL pe perioada 12—22 mai 2015.

13. Prezentul acord intră în vigoare la data primirii de către O.I.P.C. — INTERPOL a notificării privind ratificarea de către România a acordului.

Vă rog să primiți, stimate domnule secretar general, asigurarea înaltei mele considerații.”

Reafirmând dorința noastră de a coopera cât mai eficient posibil pentru organizarea celei de-a 43-a Conferințe Regionale Europene, care va avea loc la București între 19 și 21 mai 2015, am onoarea să vă confirm că scrisoarea dumneavoastră din 30 ianuarie 2015, împreună cu această scrisoare de răspuns constituie un acord între Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală—INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL pe perioada 12—22 mai 2015.

Prezentul acord intră în vigoare la data primirii de către O.I.P.C. — INTERPOL a notificării privind ratificarea de către România a acordului.

Vă rog să primiți, stimate domnule ministru, asigurarea înaltei mele considerații.

Jürgen Stock,
secretar general

25 februarie 2015
LA/51506-3/2.1/OLF/IGN/lb

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
Ministru

București, 30 ianuarie 2015

Stimate Domnule Secretar General,

Având în vedere dorința comună a Guvernului român și a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de a coopera cât mai eficient posibil pentru organizarea celei de-a 43-a Conferințe Regionale Europene, care va avea loc la București în perioada 19—21 mai 2015, Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală au convenit încheierea unui acord între Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile pentru participanții la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL, pentru perioada 12—22 mai 2015, care prevede următoarele dispoziții privind sprijinul pe care România, în calitate de țară gazdă, îl va oferi persoanelor care intră și ies din România pentru a participa la conferință, precum și privilegiile și imunitățile care vor fi garantate acestor persoane pe durata șederii lor în România în scopul desfășurării în bune condiții a conferinței și pe tot parcursul desfășurării acesteia:

1. În conformitate cu Regulile privind organizarea sesiunilor Adunării Generale, care se aplică *mutatis mutandis* sesiunilor conferințelor regionale, Guvernul României va acorda Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL (O.I.P.C. — INTERPOL) privilegiile și imunitățile pe care le acordă de obicei organizațiilor internaționale. Organizația se va bucura de imunitate față de procesul penal și în desfășurarea procesului penal, cu excepția cazului în care secretarul general ridică în mod expres imunitatea într-un caz particular la cererea motivată a autorităților competente din România.

2. Bunurile și valorile organizației, indiferent unde se află și în posesia cui, vor fi protejate de indisponibilizare, confiscare, rechiziție, expropriere sau orice altă formă de constrângere administrativă ori judiciară.

3. În mod similar, toate documentele aparținând O.I.P.C. — INTERPOL sau deținute de către aceasta, indiferent de formă, și, printre altele, arhivele și conturile sale vor fi considerate inviolabile oriunde s-ar afla. Inviolabilitatea corespondenței oficiale a O.I.P.C. — INTERPOL va fi de asemenea garantată. Comunicările sale oficiale nu vor putea fi cenzurate și se va permite utilizarea de coduri.

Domnului Jürgen Stock,
Secretarul General al Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL

4. În ceea ce privește valuta, am plăcerea să vă informez că organizația poate primi și deține fonduri și valută de toate felurile și poate opera conturi în toate monedele pe teritoriul României fără a face obiectul niciunui control financiar, niciunei reguli sau niciunui moratoriu. În plus, organizația va putea transfera liber propriile fonduri și valută pe teritoriul României, precum și de la sediul central sau unul din birourile sale regionale către România și viceversa, fără a face obiectul niciunui control financiar, niciunei reguli sau niciunui moratoriu.

5. Autoritățile guvernamentale competente din România vor permite pe perioada 12—22 mai 2015 intrarea și ieșirea de pe teritoriul său a reprezentanților țărilor participante la conferința regională și delegațiilor lor; membrilor Comitetului Executiv al O.I.P.C. — INTERPOL și delegațiilor lor; membrilor personalului Secretariatului General; membrilor Comisiei de control al fișierelor INTERPOL și persoanelor având atribuții oficiale în numele acesteia; translatorilor și responsabililor cu minutele conferinței, angajați de către Secretariatul General; consilierilor organizației; observatorilor, experților și altor persoane invitate de către organizație să participe la conferință; și membrilor de familie care însoțesc participanții și personalul celor de mai sus. Autoritățile guvernamentale competente din România vor emite gratis și fără întârziere orice viză sau permise de intrare ori ieșire solicitate pentru persoanele care participă la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană INTERPOL. În sensul prezentului alineat și al alineatului 6 de mai jos, o copie a listei participanților va fi înaintată autorităților române cu cel puțin 7 (șapte) zile înainte de începerea conferinței regionale.

6. Guvernul României va lua măsurile adecvate pentru a se asigura că persoanelor sus-menționate, cu excepția staffului local, pe timpul conferinței regionale și al deplasării către și de la locația unde va avea loc conferința, li se vor acorda următoarele privilegii și imunități în legătură cu atribuțiile oficiale și misiunile care le-au fost încredințate:

- imunitate la arestare, deținere și confiscare a bagajelor personale, cu excepția flagrantului delict;
- imunitate la procesul penal, chiar și după conferința regională, pentru acțiuni desfășurate în exercițiul funcțiilor oficiale;
- inviolabilitatea tuturor actelor și documentelor oficiale;
- acordarea aceluiași facilități în ceea ce privește valuta ca și agenților diplomatici.

7. În plus, Guvernul României va lua măsurile adecvate pentru ca materialele administrative, tehnice și științifice furnizate de O.I.P.C. — INTERPOL pentru cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană, publicațiile organizației și alte documente oficiale necesare activității, precum și cadourile obișnuite primite sau oferite de către sau către secretarul general și alți oficiali ai organizației pe perioada 12—22 mai 2015 să fie exceptate de la plata taxelor de import. O.I.P.C. — INTERPOL se obligă să reexporte toate aceste materiale, publicații și cadouri rămase nefolosite sau nedistribuite la sfârșitul celei de-a 43-a Conferințe Regionale Europene.

8. La solicitarea secretarului general, autoritățile guvernamentale competente din România vor lua toate măsurile necesare asigurării siguranței organizației, reprezentanților acesteia și personalului Secretariatului General pe perioada 12—22 mai 2015. În eventualitatea unei crize internaționale, Guvernul României va lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că persoanelor sus-menționate li se acordă aceleași facilități de repatriere ca membrilor misiunilor diplomatice.

9. În plus față de imunitățile și privilegiile specificate, secretarului general al O.I.P.C. — INTERPOL, membrilor Comitetului Executiv și membrilor de familie care îi însoțesc le vor fi acordate privilegiile, imunitățile și facilitățile care le sunt acordate agenților diplomatici, în conformitate cu prevederile legale internaționale.

10. Privilegiile și imunitățile sus-menționate sunt acordate persoanelor vizate nu în interesul lor personal, ci în interesul bunei funcționări a instituțiilor O.I.P.C. — INTERPOL. Se înțelege faptul că O.I.P.C. — INTERPOL și autoritățile competente din țările membre ale organizației își exercită dreptul și obligația de a ridica imunitatea celor care se bucură de aceasta ori de câte ori aceasta impiedică asupra cursului justiției și când imunitatea poate fi ridicată fără să prejudicieze interesele organizației.

11. Autoritățile guvernamentale competente din România vor lua măsurile adecvate pentru a acoperi din punct de vedere asigurător orice prejudiciu cauzat persoanelor implicate sau participante la lucrările conferinței, precum și orice daună cauzată neintenționat de acestea locațiilor sau vehiculelor implicate în conferință. România va acorda compensații organizației, personalului său și delegaților pentru astfel de acțiuni, plângeri sau reclamații și îi va exonera de orice responsabilitate.

12. În cazul în care dispozițiile de mai sus sunt acceptabile pentru Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL, am onoarea să vă propun ca prezenta scrisoare, precum și scrisoarea dumneavoastră de răspuns să constituie un acord între Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL pe perioada 12—22 mai 2015

13. Prezentul acord intră în vigoare la data primirii de către O.I.P.C. — INTERPOL a notificării privind ratificarea de către România a acordului.

Vă rog să primiți, stimate domnule secretar general, asigurarea înaltei mele considerații.

Bogdan Aurescu

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea
Acordului dintre Guvernul României
și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL
privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a
Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale
de Poliție Criminală — INTERPOL de la București,
încheiat prin schimb de scrisori semnate la 30 ianuarie 2015
la București și la 25 februarie 2015 la Lyon**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Organizația Internațională de Poliție Criminală — INTERPOL privind privilegiile și imunitățile participanților la cea de-a 43-a Conferință Regională Europeană a Organizației Internaționale de Poliție Criminală — INTERPOL de la București, încheiat prin schimb de scrisori semnate la 30 ianuarie 2015 la București și la 25 februarie 2015 la Lyon, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 aprilie 2015.
Nr. 434.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 24 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, excepție ridicată de Gheorghe Drânceanu în Dosarul nr. 1.733/103/2014 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 765 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Se arată că aceasta nu este motivată, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.733/103/2014, **Tribunalul Neamț — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România**, excepție ridicată de Gheorghe Drânceanu într-o cauză având ca obiect anularea unei dispoziții de încetare a unui contract individual de muncă, emisă în temeiul textului criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că a fost condamnat penal la o pedeapsă cu închisoarea, cu suspendarea executării pedepsei, fără ca prin hotărârea penală definitivă pronunțată să îi fi fost interzis dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii. De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate susține că și-a îndeplinit foarte bine atribuțiile de serviciu în cadrul agenției de dezvoltare regională al cărei angajat a fost și că singurul motiv al încetării contractului său individual de muncă îl constituie interdicția instituită de legiuitor prin dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004. Pentru aceste motive se susține că textul criticat încalcă prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție privind munca și protecția socială a muncii.

6. **Tribunalul Neamț — Secția I civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, susținând că prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 sunt neconstituționale, întrucât îngreșesc dreptul la muncă, prevăzut la art. 41 din Legea fundamentală.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 513 din 20 iunie 2006, „dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile”. Or, în acest caz, legea reglementează, distinct de condițiile și criteriile prevăzute de legislația muncii, condiții speciale cu privire la interdicția ca o persoană să fie numită sau reconfirmată într-o funcție de decizie sau să desfășoare alte activități în cadrul unei agenții de dezvoltare regională, în cazul în care aceasta a suferit condamnări penale definitive.

9. Se susține că această interdicție are în vedere necesitatea ca persoanele care ocupă funcții sau desfășoară alte activități în agențiile de dezvoltare regională să aibă o bună reputație, astfel încât asupra lor să nu planeze nicio urmă de îndoială sub aspectul onestității, moralității și al profesionalismului în exercitarea atribuțiilor ce le revin. Este subliniată, în acest sens, nevoia de asigurare a prestigiului structurilor de dezvoltare regională în raport cu entitățile finanțatoare, dar și cu obiectivele de dezvoltare și cooperare transfrontalieră. Se subliniază faptul că interdicția criticată nu afectează în mod grav sau irevocabil exercitarea de către persoanele vizate a drepturilor și libertăților fundamentale, acestea având posibilitatea să opteze pentru alte locuri de muncă, în funcție de pregătirea lor profesională.

10. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat are ca scop descurajarea săvârșirii de fapte penale de către persoanele care doresc să ocupe funcții în cadrul unor organisme nonguvernamentale de utilitate publică. Se susține că interdicția reglementată prin prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 are un caracter rezonabil, persoanele vizate putând ocupa alte locuri de muncă. Este reținut faptul că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, semnificația dreptului prevăzut la art. 41 alin. (1) din Constituție este aceea că orice persoană este liberă să aleagă locul de muncă pe care îl dorește, fără nicio discriminare, dacă îndeplinește condițiile legale impuse pentru respectiva profesie sau activitate. În plus, se subliniază că libertatea alegerii profesiei, meseriei și a locului de muncă nu presupune dreptul oricărei persoane de a exercita orice profesie sau meserie, oricând și în orice condiții. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 937 din 7 iulie 2011 și nr. 386 din 1 octombrie 2013.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 29 iunie 2004, care au următorul cuprins: „*Personalul agenției, inclusiv personalul din birourile județene, indiferent de funcția pe care o ocupă, nu poate exercita activități în cadrul agenției și nu poate fi numit sau reconfirmat în funcții de decizie în cadrul acesteia, dacă a suferit condamnări penale definitive.*”

14. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 instituie în privința persoanelor angajate ale agențiilor pentru dezvoltare regională, inclusiv a celor din cadrul birourilor județene ale acestor agenții, indiferent de funcțiile pe care le ocupă, care au suferit condamnări penale definitive, interdicția de a exercita activități în cadrul agențiilor și de a fi numite sau reconfirmate în funcțiile de decizie în cadrul acestora.

16. Conform dispozițiilor art. 5 alin. (1) și 8 alin. (1) și (11) din Legea nr. 315/2004, agențiile de dezvoltare regională sunt persoane juridice înființate în cele 8 regiuni de dezvoltare din România, regiuni stabilite potrivit obiectivelor de bază ale politicii naționale de dezvoltare regională și de cooperare transfrontalieră. Potrivit art. 9 lit. a)—v) din aceeași lege, aceste agenții au atribuții precum elaborarea și propunerea spre aprobarea consiliului pentru dezvoltare regională a strategiei, planului și programelor de dezvoltare regională, precum și a planurilor de gestionare a fondurilor; asigurarea realizării programelor de dezvoltare regională și a planurilor de gestionare a fondurilor, în conformitate cu hotărârile adoptate de consiliul pentru dezvoltare regională, cu respectarea legislației în vigoare, și răspunderea față de acesta pentru realizarea lor; solicitarea de sume din Fondul național pentru dezvoltare regională, pentru finanțarea proiectelor de dezvoltare aprobate instituției naționale cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale; atragerea de resurse, împreună cu consiliul pentru dezvoltare regională, în scopul îndeplinirii atribuțiilor sale; asigurarea managementului tehnic și financiar al Fondului pentru dezvoltare regională, în scopul realizării obiectivelor prevăzute în programele de dezvoltare regională etc. Astfel, cele 8 agenții de dezvoltare regională realizează programele de dezvoltare regională și planurile de gestionare a fondurilor aferente. Programele în cauză sunt finanțate, conform art. 8 și 10 din Legea nr. 315/2004, din Fondul pentru dezvoltare regională care se constituie din alocări din Fondul național pentru dezvoltare regională, contribuții proprii ale județelor sau ale municipiului București, precum și din surse financiare atrase din sectorul privat, respectiv de la bănci sau investitori străini, precum și din fonduri ale Uniunii Europene sau ale altor organizații internaționale. De asemenea, potrivit art. 14 din Legea

nr. 315/2004, Fondul național de dezvoltare regională poate fi constituit din fonduri publice, respectiv fonduri provenite de la bugetul de stat și din asistență financiară nerambursabilă oferită de guverne, organizații internaționale sau bănci.

17. Având în vedere rolul și atribuțiile agențiilor de dezvoltare regională, Curtea constată că scopul avut în vedere de legiuitor în instituirea interdicției reglementate la art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 este acela de a descuraja săvârșirea unor fapte penale de către persoanele care ocupă sau urmăresc exercitarea unor activități sau ocuparea unor funcții în cadrul acestor agenții. Prin urmare, s-a apreciat că persoanele în cauză trebuie să aibă o bună reputație, cu privire la acestea trebuind să nu existe suspiciuni referitoare la o eventuală lipsă de moralitate, onestitate sau chiar profesionalism în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege. De altfel, lipsa acestor calități ar afecta prestigiul structurilor naționale de dezvoltare regională sau ale celor județene în care ele își desfășoară activitatea, precum și relațiile pe care acestea le stabilesc cu terții, inclusiv cu entitățile finanțatoare ale obiectivelor de dezvoltare regională și de cooperare transfrontalieră.

18. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție privind munca și protecția socială a muncii, potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă, Curtea reține că, prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, și Decizia nr. 60 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 9 aprilie 2013, Curtea Constituțională a statuat că dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile.

19. În acest sens, textul criticat stabilește, alături de condițiile generale aplicabile personalului din cadrul agențiilor pentru dezvoltare regională și a celui din cadrul birourilor județene ale acestor agenții, de măsurile de siguranță și de regimul răspunderii disciplinare și a celei penale, o cerință specială, respectiv interdicția criticată de autorul excepției de neconstituționalitate. Curtea constată, însă, că această interdicție are un caracter rezonabil, neafectând în mod grav sau iremediabil drepturi fundamentale ale persoanelor vizate, întrucât acestea au dreptul de a alege în mod liber alte locuri de muncă și de a exercita alte profesii, meserii sau ocupații sau profesii, conform pregătirii lor profesionale, în măsura în care condamnările penale definitive nu reprezintă impedimente în exercitarea acestora.

20. Totodată, în contextul criticii de neconstituționalitate formulate, este important de reținut faptul că, în privința condamnărilor penale definitive, este incidentă instituția reabilitării, reglementată la art. 165—171 din Codul penal. Reabilitarea este o cauză care înlătură consecințele condamnării, efectele ei fiind reglementate la art. 169 din Codul penal, care prevede la alin. (1) că reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare, iar, la alin. (2), că reabilitarea nu generează obligația reintegrării în funcția din care condamnatul a fost scos în urma condamnării.

21. De altfel, Curtea reține că interdicția reglementată prin textul criticat reprezintă opțiunea legiuitorului exercitată potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, plasându-se în marja sa de apreciere, fără a încălca prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate formulată de Gheorghe Drânceanu în Dosarul nr. 1.733/103/2014 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 3 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, excepție ridicată de Vladimir Soare în Dosarul nr. 3.900/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 937D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei partea Autoritatea de Supraveghere Financiară a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 175 din 26 martie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.900/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară**, excepție ridicată de Vladimir Soare într-o cauză de contencios administrativ privind obligarea la plata de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, anularea actelor administrative emise în baza acesteia, precum și obligarea Autorității de Supraveghere Financiară la plata sumelor reprezentând veniturile neîncasate pentru perioada de mandat neexercitat în cadrul Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la apărare ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei și dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin raportare la art. 20 din Constituție, deoarece persoana revocată nu a putut să își expună punctul de vedere și să formuleze apărări și nu i s-au acordat despăgubiri pentru drepturile care i se cuveneau până la expirarea mandatului. Susține că Autoritatea de Supraveghere Financiară nu verifică legalitatea procedurii de revocare a membrilor autorităților preluuate/înglobate și temeinicia motivelor de revocare. Apreciază că măsura revocării intervenită ca urmare a

ordonanței de urgență este neconstituțională, deoarece revocarea putea fi făcută numai de către Parlament, autoritatea care l-a numit pentru un mandat de 5 ani, și nu de către Guvern. Consideră că ordonanța de urgență criticată, astfel cum a fost aprobată și modificată prin lege, prezintă „o deficiență gravă de conținut, respectiv de reglementare a motivelor pe care se întemeiază inițierea procedurii de revocare”. Textul ar fi trebuit elaborat ca o normă specială, cu reglementări distincte, care să creeze un regim de despăgubire a membrilor Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, întrucât prin dispozițiile legale criticate se creează un regim mixt și confuz, neclar atât pentru persoana care se poate afla în ipoteze normei, cât și pentru instanța chemată să aprecieze cu privire la temeinicia și legalitatea revocării.

7. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că niciunul dintre principiile enunțate de autorul excepției de neconstituționalitate, respectiv principiul previzibilității normei juridice, al securității juridice și al așteptării legitime, nu sunt încălcate prin ordonanța de urgență criticată, autorul excepției de neconstituționalitate dând acestora o semnificație proprie, care nu are legătură cu „dreptul câștigat” la finalizarea mandatului de membru al Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, astfel cum este invocat de acesta.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția este inadmisibilă având în vedere că autorul nu își motivează excepția prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 20. În acest sens invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.313 din 4 octombrie 2011. În subsidiar apreciază că excepția este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 21 decembrie 2012. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că prin ordonanța de urgență criticată s-a desființat postul pe care îl ocupa de membru în Consiliul Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private și, drept urmare, nu a mai încasat indemnizațiile corespunzătoare perioadei rămase din mandat, astfel încât Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea

Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 21 decembrie 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 23 aprilie 2013. Textele legale criticate în special au următorul cuprins: „(1) A.S.F. își exercită prerogativele prevăzute la art. 2 alin. (1) începând cu data încheierii protocolului de predare-preluare prevăzut la art. 22 alin. (1), dar nu mai târziu de 30 aprilie 2013. La aceeași dată, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor și Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private se desființează și mandatele membrilor acestor autorități, respectiv ale membrilor conducerii acestora încetează de drept.”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile ordonanței de urgență criticate contravin art. 20 din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului. Apreciază că se încalcă și principiile previzibilității normei juridice, securității juridice și încrederii legitime, invocând în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la previzibilitatea normei juridice, respectiv hotărârile din 26 aprilie 1979, 25 noiembrie 1996, 20 mai 1999, 4 mai 2000, 25 aprilie 2006 și 9 noiembrie 2006, pronunțate în cauzele *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, *Wingrove împotriva Regatului Unit*, *Rekvenyi împotriva Ungariei*, *Rotaru împotriva României*, *Dammann împotriva Elveției* și, respectiv, *Leempoel & S.A. Ed. Cine Revue împotriva Belgiei*, precum și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la principiul încrederii legitime, respectiv Hotărârea din 14 iulie 1994, pronunțată în *Cauza C-91/92*, sau Hotărârea din 22 octombrie 1987, pronunțată în *Cauza C-314/85*. Din motivarea autorului excepției Curtea reține că acesta invocă și încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat atât cu privire la constituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012, cât și asupra constituționalității intrinseci a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din ordonanța de urgență criticată, prin Decizia nr. 175 din 26 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 16 mai 2014, constatând constituționalitatea acestora.

16. Autorul excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, ca și cel din cauza în care a fost pronunțată decizia menționată la paragraful anterior, a fost numit în calitate de membru al Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private prin Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2011 pentru numirea unor membri ai Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 15 decembrie 2011. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 s-a înființat Autoritatea de Supraveghere Financiară având ca organ de conducere un Consiliu constituit din noi membri, mandatele membrilor Consiliilor fostelor instituții încetând de drept, astfel cum rezultă din art. 24 alin. (1) din ordonanța de urgență. Prin urmare, mandatul autorului excepției de neconstituționalitate a încetat de drept prin aplicarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012.

17. Prin decizia menționată, Curtea a reținut, în esență, că mandatul de membru al Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private a încetat la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 prin care s-a desființat instituția reprezentată și care nu a prevăzut continuarea mandatului în cadrul autorității nou-înființate, iar dispozițiile art. 23 din ordonanța de urgență criticată, potrivit cărora Autoritatea de Supraveghere Financiară preia numărul

de posturi și personalul autorităților desființate, nu sunt aplicabile persoanelor care au deținut un astfel de mandat. Nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprime durata unui mandat care nu este de rang constituțional, cum este în cazul de față, Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nefiind o instituție fundamentală a statului, prin urmare mandatul membrilor săi fiind unul de rang legal.

18. Referitor la critica potrivit căreia nu a mai încasat indemnizațiile corespunzătoare perioadei rămase din mandat, prin decizia menționată, Curtea a reținut că aceasta nu poate fi reținută, în condițiile în care autoritatea de la care se primea indemnizația a fost desființată, iar mandatul autorului excepției de neconstituționalitate a încetat ca efect al legii, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012.

19. În ceea ce privește critica referitoare la modul de încetare a mandatului, Curtea a reținut că temeiul juridic al încetării acestuia este noul act normativ adoptat, urmare căruia s-au reorganizat atribuțiile și prerogativele Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, care și-a încetat activitatea, aspecte nereglementate de art. 5 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 15 iunie 2005, text legal care se aplică exclusiv în situația în care autoritatea respectivă este în ființă.

20. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței, considerentele și dispozitivul deciziei menționate se aplică și în prezenta cauză.

21. Distinct de cele arătate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, conținutul lor normativ oferind suficiente repere pentru ca destinatarul acestora să înțeleagă sensul lor, putând să își adapteze conduita acestora. Nici securitatea raporturilor juridice nu este afectată de norma legală criticată, deoarece nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprime durata unui mandat care nu este de rang constituțional. În privința invocării încălcării dreptului la apărare garantat de Constituție și a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vladimir Soare în Dosarul nr. 3.900/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 98

din 3 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timiș în Dosarul nr. 34.579/325/2013 al Judecătorei Timișoara și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 939D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autoarea excepției de neconstituționalitate a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia, iar partea Inspectoratul Teritorial de Muncă Timiș a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și judecarea cauzei și în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că, în realitate, criticile reprezintă rezultatul unei lecturări trunchiate a normei legale care formează obiectul excepției de neconstituționalitate, fără a se observa dispozițiile art. 19 din același act normativ care prevede posibilitatea inspectorilor de muncă de a încheia anumite acte administrative cu caracter individual și pentru care norma legală criticată prevede calea de atac în fața instanțelor de contencios administrativ. În acest sens menționează prevederile cuprinse la lit. j), k) sau l) ale art. 19 din Legea nr. 108/1999. Prin urmare, apreciază că instituirea unui regim juridic diferit în ipotezele prevăzute de art. 20 alin. (1) și (2) din Legea nr. 108/1999 — pe de o parte, în ceea ce privește actele administrative emise de inspectorii de muncă, iar, pe de altă parte, referitor la procesele-verbale de sancționare contravențională — nu are semnificația unui tratament juridic discriminatoriu, ci este consecința naturii juridice diferite a actelor emise, cu posibilitatea atacării lor în fața instanțelor de contencios administrativ pe palierele de competență funcțională a acestora. Prin aceasta se asigură accesul la justiție în funcție de regimul juridic aplicabil actelor contestate. În ceea ce privește critica potrivit căreia căile diferite de contestare a actelor aceleiași autorități emitente ar putea conduce la soluții diferite din partea instanțelor judecătorești arată că o asemenea ipoteză, dacă ar apărea în practică, și-ar găsi soluționarea prin aplicarea măsurii suspendării legale facultative prevăzute la art. 413 alin. (1) din Codul de procedură civilă, preîntâmpinând astfel pronunțarea unor soluții contradictorii cu privire la același drept sau în legătură cu drepturi conexe. Pentru aceste motive, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia nr. 202 din 20 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 34.579/325/2013/a1, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii**, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timiș într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii contravenționale formulate împotriva unui proces-verbal de contravenție și a unui proces-verbal de control încheiate de Inspectoratul de Muncă Timiș. Sesizarea Curții Constituționale a fost dispusă ca urmare a admiterii recursului formulat împotriva Încheierii din 21 martie 2014 prin care Judecătoria Timiș a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că procesul-verbal de control întocmit de inspectorii de muncă este un act pregătit care prin el însuși nu produce efecte juridice, ci are doar rolul de a preceda procesul-verbal de constatare a contravenției care este un act administrativ de autoritate, împotriva căruia legiuitorul a reglementat procedura specială a plângerii. Astfel, arată că actele emise de aceeași autoritate de control instituie două căi diferite de contestare a acestora, ceea ce poate conduce în mod

evident la soluții diferite din partea instanțelor judecătorești. Regimul juridic contravențional are la bază un proces-verbal de constatare și sancționare contravențională, care presupune, în mod corespunzător, rezolvarea aspectelor esențiale referitoare la constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii. Consideră că și actele de control trebuie să urmeze aceeași procedură ca și procesele-verbale de constatare și sancționare contravențională, deoarece pentru aceeași faptă se emit două procese-verbale diferite, în caz contrar s-ar ajunge în situația sancționării diferite și de două ori pentru aceeași faptă.

7. **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 se referă la competența instanțelor de a cenzura procesul-verbal de control, fără a încălca prin aceasta dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 3 mai 2012, texte de lege care au următorul cuprins: „*Contestațiile formulate împotriva actelor cu caracter administrativ încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare*”.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Inspecția Muncii îndeplinește funcția de autoritate de stat prin care se asigură exercitarea controlului aplicării prevederilor legale în domeniile sale de competență [art. 5 lit. a) din Legea nr. 108/1999], iar, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii de muncă exercită atribuții de autoritate de stat [art. 12 alin. (2) din Legea nr. 108/1999]. În privința conceptului de „autoritate”, Curtea a reținut prin Decizia nr. 25 din 6 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996, că acesta presupune ideea de putere sau de împuternicire de a da dispoziții și de a impune cuiva ascultare, aceea de organ de stat competent să ia măsuri și să emită dispoziții cu caracter obligatoriu și, în fine, aceea de reprezentant al unui organ de natura celui menționat. Prin Decizia nr. 140 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996, Curtea a reținut că între semnificațiile termenului autoritate se află și aceea de persoană investită cu prerogativele autorității. Autoritatea însăși nu poate fi disociată de persoana care o

simbolizează și în numele căreia își exercită atribuțiile, în condițiile legii. Având în vedere acestea, precum și faptul că inspectorii de muncă au dreptul, potrivit art. 19 din Legea nr. 108/1999, de a stabili anumite măsuri în sarcina angajatorului controlat, iar potrivit art. 20 alin. (1) din lege, activitatea de control se finalizează prin procese-verbale, Curtea reține că actele întocmite de inspectorii de muncă în exercitarea atribuțiilor lor au un caracter oficial, producând efecte juridice sub aspectul obligării persoanei controlate la remedierea neconformităților constatate. Sub acest aspect, Curtea apreciază că actele întocmite de inspectorii de muncă intră în sfera de reglementare a art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care definește actul administrativ ca fiind „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”. Având în vedere că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin rezoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată [art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004], dispoziția legală criticată instituie, ca drept comun, calea de atac în fața instanțelor de contencios administrativ tocmai pentru această categorie juridică de acte întocmite de inspectorii de muncă.

14. În continuare, distinct de categoria de acte juridice menționate la paragraful 13, Curtea mai observă că inspectorul general de stat și inspectorii generali de stat adjuncți sunt inspectori de muncă. În exercitarea atribuțiilor sale, inspectorul general de stat emite decizii și aprobă metodologia și instrucțiunile. Prin urmare, Curtea apreciază că și aceste acte intră în categoria actelor care, potrivit dispoziției legale criticate, pot fi contestate pe calea contenciosului administrativ.

15. În privința proceselor-verbale ale inspectorilor de muncă de constatare și sancționare a contravențiilor, Curtea observă că legea prevede la art. 19 lit. o) că inspectorii de muncă au dreptul să constate contravenții și să aplice sancțiuni prevăzute de legislația în vigoare. De asemenea, Legea nr. 108/1999 conține norme proprii prin care sunt stabilite fapte care constituie contravenții. Astfel, la art. 23 alin. (1) lit. b) Legea nr. 108/1999 se prevede că neîndeplinirea sau îndeplinirea parțială de către entitatea controlată a măsurilor dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta, constituie contravenție și se sancționează cu o amendă aplicată în limitele prevăzute de lege. Potrivit art. 16 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Muncii, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.377/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 25 noiembrie 2009, constatările privind nerespectarea prevederilor legale din domeniile relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă, care conform actelor normative în vigoare constituie contravenție, sunt consemnate de inspectorii de muncă în procese-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor. Alineatul (3) al art. 20 din Legea nr. 108/1999 prevede că contestațiile formulate împotriva acestor procese-verbale sunt soluționate potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

16. În concluzie, Curtea reține că actele cu caracter administrativ încheiate de inspectorii de muncă au o natură și o finalitate diferită față de procesele-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, cele din prima categorie putând fi contestate potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 indiferent de faptul dacă au fost sau nu urmate de încheierea unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

Instanțele competente sunt secțiile de contencios administrativ ale tribunalelor, curților de apel sau a Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit competenței materiale stabilite de legea procesual civilă, iar în ceea ce privește contestațiile formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, competența de soluționare a acestora în primă instanță revine judecătoriei în a cărei rază teritorială s-a săvârșit contravenția. Instanța chemată să cenzureze legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției controlează aplicarea și executarea sancțiunilor contravenționale, aspecte care sunt diferite față de cele care formează obiectul cenzurii instanței de contencios administrativ care verifică actele cu caracter administrativ ale inspectorilor de muncă prin care au fost dispuse de către aceștia anumite măsuri.

17. În privința criticii potrivit căreia „procesul-verbal de control” este un act pregătit, care prin el însuși nu produce efecte juridice, ci are doar rolul de a preceda procesul-verbal de constatare a contravențiilor, care este un act administrativ de autoritate, Curtea observă că aceasta nu poate fi reținută, deoarece, astfel cum s-a arătat și la paragraful 15, nerespectarea de către entitatea controlată a măsurilor stabilite de inspectorii de muncă atrage sancționarea contravențională a acestora, însă aceasta nu înseamnă că entitatea controlată nu a avut posibilitatea de a contesta măsura dispusă de inspectorul de muncă în termenul legal și pe calea prevăzută de lege.

18. Prin urmare, tratamentul procesual diferit sub aspectul instanței competente să efectueze controlul actului întocmit de inspectorii de muncă este justificat în mod obiectiv și rezonabil de natura juridică diferită a actelor juridice supuse controlului. Astfel, așa cum s-a arătat în prealabil, cele două sancțiuni au natură juridică diferită, una pur administrativă, cealaltă contravențională, și se aplică în momente diferite și pentru fapte distincte. În aceste condiții, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, cu respectarea celorlalte norme constituționale, reglementarea diferită a celor două instituții este pe deplin justificată. Prin urmare, Curtea nu poate reține incompatibilitatea dispozițiilor legale criticate cu principiul egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 din Constituție.

19. Curtea constată că împrejurarea că contestațiile formulate împotriva actelor cu caracter administrativ și a proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor ale inspectorilor de muncă sunt date în competența de soluționare a unor instanțe diferite nu împieteză cu nimic asupra dreptului de acces la justiție al autoarei excepției de neconstituționalitate, aceasta având posibilitatea de a-și exercita garanțiile prevăzute de lege, formulând apărările pe care le consideră pertinente și utile cauzei, la fel ca orice altă persoană aflată într-o asemenea situație. De altfel, Curtea constată că art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 prevede că nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că regimul contestării actelor administrative de constatare și sancționare a contravențiilor reprezintă un astfel de „recurs paralel” împotriva unor acte administrative, ca cel prevăzut de dispoziția legală menționată (a se vedea în acest sens Decizia nr. 182 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 26 aprilie 2006).

20. Având în vedere că nu a fost constatată încălcarea vreunui drept fundamental, Curtea reține că prevederile constituționale ale art. 53 nu au incidență în cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timiș în Dosarul nr. 34.579/325/2013 al Judecătorei Timișoara și constată că dispozițiile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 3 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. (1) lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agroindustrială Agrogarm Giarmata” — S.A. din Giarmata, județul Timiș, prin lichidator Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 19.050/325/2014/a1 al Judecătorei Timișoara — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 987D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 400 din 3 iulie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 19.050/325/2014/a1, **Judecătoria Timișoara** —

Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. (1) lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agroindustrială Agrogarm Giarmata” — S.A. din Giarmata, județul Timiș, prin lichidator Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare formulate împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale din cauza formalismului impus în privința cererii de chemare în judecată, respectiv a elementelor pe care aceasta trebuie să le cuprindă. Se arată că trebuie să se facă o diferențiere între acest formalism și fondul cererii de chemare în judecată care se referă la elemente care trebuie analizate în contradictoriu, precum probele, și care nu pot duce la anularea cererii, ci la respingerea acesteia ca nefondată. Nearătarea dovezilor trebuie analizată în contradictoriu, raportat la concluziile părților, și nu poate duce la anularea cererii într-o fază premergătoare. Dovezile sunt o chestiune de fond și instanța nu poate obliga la depunerea de dovezi, decât pe fond, în condițiile în care partea nu are alte dovezi de depus, prevalându-se doar de textul legii.

6. **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procedura prevăzută de dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului care a urmărit disciplinarea părților din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. Procedura instituită de dispozițiile legale criticate urmărește remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât la momentul fixării primului termen de judecată aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 194 alin. (1) lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă, însă, în realitate, având în vedere că dispoziția normativă a art. 194 cuprinde o singură ipoteză juridică prezentată printr-un singur alineat, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 194 lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— art. 194 lit. e): „*Cererea de chemare în judecată va cuprinde: [...]*

e) arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere. Când dovada se face prin înscrisuri, se vor aplica, în mod corespunzător, dispozițiile art. 150. Când reclamantul dorește să își dovedească cererea sau vreunul dintre capetele acesteia prin interogatoriul pârâtului, va cere înfățișarea în persoană a acestuia, dacă pârâtul este o persoană fizică. În cazurile în care legea prevede că pârâtul va răspunde în scris la interogatoriu, acesta va fi atașat cererii de chemare în judecată. Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele, prenumele și adresa martorilor, dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;”;

— Art. 200 alin. (1)—(3): „(1) *Completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197.*

(2) *Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantul i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).*

(3) *Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.”*

11. Curtea observă că dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014, însă având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă în redactarea avută înainte de această intervenție legislativă.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la

un proces echitabil și art. 124 alin. (2) care consacră principiul unicității, imparțialității și egalității justiției. De asemenea este invocat și principiul contradictorialității care decurge din dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Codul de procedură civilă se instituie obligația depunerii probelor odată cu cererea de chemare în judecată, respectiv întâmpinare, deoarece pe acestea se sprijină fiecare capăt de cerere, respectiv apărare formulată. Este astfel necesară determinarea concretă a probelor, iar nu o indicare generică. Fără a se sprijini pe probe individualizate în concret, capetele de cerere sau apărările formulate apar ca simple alegații ce urmează a fi probate în faza judecătii, aspect care ar duce la întârzierea soluționării cauzei.

14. Curtea reține că prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a dorit instituirea unei discipline procesuale tocmai pentru a garanta respectarea principiului accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare. De altfel, potrivit art. 254 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probele se depun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel.

15. În privința elementelor ce trebuie cuprinse în cererea de chemare în judecată, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014, că procedura regularizării cererii de chemare în judecată este justificată prin prisma finalității legitime urmărite de către legiuitor, și anume fixarea corectă a cadrului procesual, în vederea evitării acordării de noi termene de judecată pentru complinirea lipsurilor, ceea ce conduce atât la asigurarea dreptului de apărare al pârâtului, aflat în deplină cunoștință de cauză cu privire la obiectul cererii, motivele invocate și probele solicitate, precum și la asigurarea celerității procesului, permițând astfel o bună desfășurare a judecătii într-un termen optim și previzibil, în sensul art. 6 din Codul de procedură civilă, element component al termenului rezonabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție. Curtea a mai reținut că instanțele de judecată sunt singurele competente să aprecieze, în concret, în ce măsură anumite lipsuri ale cererii de chemare în judecată au o suficientă gravitate, pentru a justifica anularea cererii în procedura regularizării.

16. În continuare, distinct de decizia anterior menționată, ale cărei considerente își păstrează valoarea *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, Curtea observă că, simetric cu cererea de chemare în judecată, potrivit art. 205 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, dispozițiile art. 194 lit. e) sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul arătării dovezilor de către pârât. Astfel, având în vedere că reclamantul este cel care declanșează procesul civil prin introducerea cererii de chemare în judecată, este firesc ca acesta, odată cu formularea pretențiilor, să facă cunoscute pârâtului atât motivele de fapt și de drept, cât și dovezile pe care se întemeiază cererea, prin aceasta dându-se expresie și dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Codul de procedură civilă potrivit căruia părțile trebuie să își facă cunoscute reciproc și în timp util, direct sau prin intermediul instanței, după caz, motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărările, precum și mijloacele de probă de care înțeleg să se folosească, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea.

17. Potrivit art. 254 alin. (5) instanța va dispune ca părțile să completeze probele, dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului. De asemenea, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Agroindustrială Agrogiarm Giarmata” — S.A. din Giarmata, județul Timiș, prin lichidator Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, în Dosarul nr. 19.050/325/2014/a1 al Judecătorei Timișoara — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 194 lit. e) și art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Timișoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

**privind avansarea onorifică a veteranilor de război,
cu prilejul zilei de 9 Mai — Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite
în cel de-al Doilea Război Mondial**

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 164/2015 privind declararea anului 2015 ca „Anul Veteranilor de Război”,

ca semn de înaltă cinstire și recunoștință pentru faptele de arme săvârșite de veteranii de război pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial, precum și pentru cinstirea memoriei celor peste 750.000 de foști camarazi ai lor care și-au dat jertfa supremă pe câmpurile de bătălie,

cu luarea în considerare a prevederilor art. 67 alin. 1 și alin. 2 lit. b) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. 1 din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Cu prilejul zilei de 9 Mai — Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, se avansează onorific în gradul următor ofițerii, maiștrii militari și subofițerii în retragere, veterani de război, astfel:

a) ofițerii:

— locotenent-coloneii/căpitan-comandorii, în gradul de colonel/comandor;

— maiorii/locotenent-comandorii, în gradul de locotenent-colonel/căpitan-comandor;

— căpitanii, în gradul de maior/locotenent-comandor;

— locotenenții, în gradul de căpitan;

— sublocotenenții/aspiranții, în gradul de locotenent;

b) maiștrii militari:

— maiștrii militari clasa I, în gradul de maestru militar principal;

— maiștrii militari clasa a II-a, în gradul de maestru militar clasa I;

— maiștrii militari clasa a III-a, în gradul de maestru militar clasa a II-a;

— maiștrii militari clasa a IV-a, în gradul de maestru militar clasa a III-a;

— maiștrii militari clasa a V-a, în gradul de maestru militar clasa a IV-a;

c) subofițerii:

— plutonierii adjutanți, în gradul de plutonier adjutant principal;

— plutonierii majori, în gradul de plutonier adjutant;

— plutonierii, în gradul de plutonier major;

— sergenții majori, în gradul de plutonier;

— sergenții, în gradul de sergent major.

Art. 2. — Maiștrilor militari principali și plutonierilor adjutanți principali, în retragere, veterani de război, li se acordă gradul de sublocotenent/aspirant.

Art. 3. — Caporalilor în retragere, veterani de război, li se acordă gradul de sergent.

Art. 4. — Se înaintează în grad gradații și soldații în retragere, veterani de război, astfel:

- frunțașii, în gradul de caporal;
- soldații, în gradul de frunțaș.

Art. 5. — Criteriul pentru avansarea onorifică prevăzută la art. 1 îl reprezintă calitatea de veteran de război al celui de-al Doilea Război Mondial.

Art. 6. — Centrele militare zonale, județene și ale sectoarelor municipiului București vor lua măsuri pentru înscrierea în livretele militare a gradelor în care au fost înaintați veteranii de război, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa

București, 27 aprilie 2015.
Nr. M.34.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordinului viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 23/2015 privind activitatea de psihologie în Ministerul Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 16 martie 2015, se fac următoarele rectificări:

- la art. 33 alin. (1) lit. a)—c), în loc de: „... prevăzute la art. 30...” se va citi: „... prevăzute la art. 31...”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 829961